

het sterrenbeeld Kreeft, en gaat dan verder totdat hij na ongeveer 23 maanden de gehele hemel rond is geweest en weer in de Tweelingen staat. In de figuur zie je Mars op vier achtereenvolgende dagen. Jupiter doet hetzelfde als Mars, doch is alleen een beetje trager. Die heeft er namelijk pl.m. 12 jaar voor nodig. Bepaald lui is Saturnus. Deze eerbiedwaardige collega kan het niet vlugger dan in 30 jaar!

Mars, die dus de vlugste van het drietal is, haalt eens in de twee jaar Saturnus in, en eens in de 27 maanden tippelt hij Jupiter voorbij. In ongeveer 20 jaar loopt Jupiter Saturnus voorbij.

Kijk, en dit voorbijlopen noemt men nu een *conjunctie*.

Bij het passeren gaan ze niet vlak langs elkaar heen hoor. Daar ligt nog een aardige afstand tussen. Meestal een of meer keren de middellijn van de maan.

In October 1945 zat ook Saturnus in de Tweelingen. Je ziet hem op de figuur vlak onder Mars. Saturnus ging in vier dagen maar een heel klein eindje het Oosten in. Mars haalde Saturnus in op 27 October 1945. Ook in November 1947 had zulk een conjunctie plaats, en daarna ook weer op 1 December 1949.

Het is dus blijkbaar een heel gewoon verschijnsel, waarover de Amerikaanse pers verleden jaar schreef, dat elke twee jaar plaats heeft, en *de ster van Bethlehem kan het dus niet geweest zijn*.

In het genoemde persbericht staat dat de conjunctie voor het eerst werd waargenomen door Kepler.

Toen nu in 1603 weer een conjunctie van Jupiter en Saturnus plaats vond, bracht dit Kepler op het idee, dat de ster van Bethlehem misschien ook een conjunctie was. Hij vond in z'n gegevens dat in het jaar 7 voor Christus een conjunctie van Jupiter en Saturnus plaats had, waarbij ook Mars aanwezig was.

In December 1939 was er een conjunctie Mars—Jupiter. Nu even goed opletten!

Jupiter zat Saturnus zo dicht achterna, zodat in Februari 1940 Saturnus reeds gepasseerd werd door Mars, terwijl in Augustus 1940 Saturnus werd ingehaald door Jupiter.

Nu zou het inderdaad een zeer bijzonder verschijnsel zijn, als deze drie conjuncties binnen een paar dagen na elkaar plaats zouden vinden.

Dit nu was volgens Kepler het geval in 7 v. Chr. En de Wijzen uit het Oosten, die in het Grieks „magiërs” genoemd worden (de Leidse vertaling

zegt „sterrenwichelaars”), konden dus in zo'n verschijnsel gezien hebben, dat de Messias geboren zou worden. Dat lijkt voor ons vreemd, omdat wij geen verband zien tussen de sterren en de gebeurtenissen op aarde. Vroeger echter zocht men wel dit verband!

Maar een paar honderd jaar na Kepler toonde Encke met nauwkeurige berekeningen aan, dat in 7 v. Chr., toen Jupiter met Saturnus in conjunctie was, Mars er helemaal niet bij tegenwoordig was!...

Dus blijft er over het gewone verschijnsel: „conjunctie Jupiter—Saturnus”, wat elke 20 jaar plaats heeft. Maar zo'n gewoon verschijnsel kan de Wijzen niet bewogen hebben om zo'n verre reis naar Bethlehem te maken. Weer later is door Pritchard bewezen, dat in het jaar 7 voor Christus Jupiter en Saturnus nooit boven Bethlehem gestaan kunnen hebben.

Wij moeten dus absoluut verwerpen de theorie, dat de ster van Bethlehem een conjunctie is geweest. Trouwens de Bijbel spreekt ook van de ster van Bethlehem en nergens van ster-verschijnsel.

Wat deze ster dan wel geweest is kan ik ook niet zeggen, en we zullen wel van een natuurlijk verschijnsel af moeten zien.

God heeft de Wijzen uit het Oosten een teken gegeven om hun de weg naar de kribbe te wijzen. En het ligt m.i. niet op onze weg om aan dit Goddelijk teken een „gewoon” aanzien te willen geven.

Kerstbede

Kind, komt gij ditmaal in ons hart
Om alle duisternis en smart
En alle zonde en plagen
Op eenmaal te verjagen.

Ach Heer, wij zijn zo boos gezind,
Wij hebben 't kwaad alleen bemind,
En Uwe ster wil schijnen
Alleenlijk voor de reinen.

Bedek onze ogen voor een wijl
En dan — doorlicht ze met Uw heil,
En 't hart, dat Uw geboden
Belacht, ai, wil het doden.

Wie weet zijn nare donkerheid
Wordt glanzend licht, als gij er schreit,
Want Gij komt zonder vrezen,
Daar waar geen mens wil wezen.

O Kind, dat glimlacht zacht en teer,
Wij zien Uw ster, wij zien U weer,
O Jezus wil ons horen,
Wordt nu in ons geboren.

W. DE MERODE